

Sygn. akt III PK 45/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa G. B.
przeciwko U. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o ustalenie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 900 (dziewięćset) zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 r., wydanym po rozpoznaniu apelacji pozwanej U. Spółki z o.o. w K. od wyroku Sądu Rejonowego w K. IV Wydziału Pracy z dnia 25 kwietnia 2013 r., ustalającego, że powód G. B. świadczył pracę na rzecz pozwanej we wskazanych okresach w oparciu o stosunek pracy na czas określony oraz nieokreślony (pkt 1 wyroku), zasądzającego od pozwanej na rzecz powoda kwoty: 10.051,20 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami (pkt 2 wyroku); 3.018,92 zł tytułem ekwiwalentu za urlop wraz z ustawowymi odsetkami (pkt 3 wyroku); 3.270,80 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami (pkt 4 wyroku), oddalającego powództwo w

pozostałym zakresie (pkt 5 wyroku) oraz orzekającego o kosztach postępowania wraz z ustawowymi odsetkami (pkt 6-7 wyroku) – zmienił ten wyrok w jego punkcie II w ten sposób, że zasądzoną kwotę wynagrodzenia z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych obniżył do kwoty 7.072,22 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt I wyroku), ponadto oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II wyroku) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt III-VI wyroku).

Sąd Okręgowy w całości zaaprobował ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego odnośnie do roszczenia o ustalenie istnienia stosunku pracy, z których wynikało, że zatrudnienie powoda przez cały sporny okres było zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy. Z materiału dowodowego wynika, że powód oraz inni zatrudnieni w oparciu o stosunek zlecenia w charakterze członków grupy interwencyjnej wykonywali te same czynności co osoby zatrudnione na podstawie umów o pracę i nie było żadnych różnic w wykonywaniu tej samej rodzajowo pracy. W szczególności nie wystąpiły żadne odrębności typowe dla umów zlecenia, w tym swoboda kształtowania czasu pracy lub brak podporządkowania. Pozwana zatrudniając pracowników w oparciu o umowy zlecenia kierowała się przede wszystkim brakiem ograniczeń co do godzin nadliczbowych oraz norm czasu pracy. W rzeczywistości świadczenie usług przez powoda było wykonywane „w warunkach silnego i trwałego związania ich z pozwaną”. Praca świadczona była w miejscu i czasie wskazanym przez pozwaną z użyciem dostarczonych przez nią: środków transportu, łączności, odzieży ochronnej, broni. Powód nie miał żadnej samodzielności typowej dla zlecenia. W związku z dysponowaniem bronią pobraną z magazynu powód nie miał prawa wyboru co do miejsca, godzin czy sposobu wykonywania zleconych czynności. Z tego też względu nie mógł korzystać z zastępstwa innych osób. Obowiązki powoda były stałe i powtarzały się codziennie, a ich zakres był bardzo precyzyjnie określony przez pozwany zakład pracy. Ponadto pracował pod nadzorem, co jest klasycznym elementem treści stosunku pracy.

W skardze kasacyjnej pozwana zaskarżyła ten wyrok „w części tj. co do punktu I w części zasądzającej wynagrodzenie za pracę w godzinach liczbowych w kwocie 7.072,22 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od płatności miesięcznych poszczególnych kwot „oraz co do punktów II – IV”. W podstawach skargi wskazano

naruszenie następujących przepisów prawa materialnego: 1/ art. 22 § 1 i 1¹ k.p. w związku z art. 11 k.p. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wskutek przyjęcia, że „na podstawie zebranego w sprawie materiału można zastosować przepis prawa pracy i zakwalifikować stosunek prawny stron jako umowę o pracę, co skutkowało zasądzeniem od pozwanej na rzecz powoda należności z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, ekwiwalentu za urlop oraz odszkodowanie”, 2/ art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego niezastosowanie i pominięcie „reguł wykładni oświadczeń woli na etapie kwalifikowania umowy zlecenia łączącej strony jako umowy o pracę”, 3/ art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. przez jego niezastosowanie i pominięcie „faktu, iż strony mogły dobrowolnie kształtować łączący je stosunek prawny, w szczególności w sytuacji gdy ustawa o ochronie osób i mienia wprost przewiduje możliwość świadczenie usług z zakresu ochrony na podstawie umów prawa cywilnego”. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąco powołała się na oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej, twierdząc, że doszło „do jednoznacznego naruszenia norm prawa materialnego powołanych w punkcie I skargi jako jej podstaw”, a Sądy obu instancji wadliwie zastosowały art. 22 § 1 i § 1¹ k.p. wskutek zupełnego pominięcia zasad wykładni zgodnych oświadczeń woli stron (art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p.), ignorując w tym zakresie ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania z uwagi na brak spełnienia ustawowych przesłanek określonych z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oraz o zasądzenie od skarżącej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej i o zasądzenie od skarżącej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła być przyjęta do rozpoznania, ponieważ została oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego, co sprawiało, że Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi

podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i nie miał obowiązku ani procesowych możliwości domyslenia się, poszukiwania lub wyręczenia autora skargi kasacyjnej w przedstawieniu wystarczających argumentów prawnych, które mogłyby podważyć zaskarżony wyrok. Z tych miarodajnych dla Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych wynikało, że powód był zatrudniony w warunkach wyczerpujących kryteria pracowniczego zatrudnienia określone w art. 22 § 1 k.p., a nie cywilnoprawnego zlecenia, skoro „wykonywana przez powoda praca miała charakter bezwzględnie odpłatny, osobisty i polegała na codziennym regularnym wykonywaniu tych samych ustalonych przez pozwanego czynności w miejscu i czasie przez niego wskazanym z użyciem dostarczonych przez niego materiałów środków i narzędzi, a także odzieży roboczej. Praca odbywała się w warunkach kontroli i nadzoru pozwanego o podporządkowania wyznaczonemu przez niego pracownikowi”.

Ponadto powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej wymagałoby od skarżącego wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego kwalifikowanej postaci (oczywistości), widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I PK 201/11, LEX nr 1214543, z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Samo twierdzenie skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ewidentnie nie potwierdzało takiej tezy. Wyjaśnienie okoliczności, o których mowa w uzasadnieniu skargi kasacyjnej wymagałoby kolejnej weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, co usuwa się na ogół i co do zasady spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz przekreśla tezę o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c.

